

Pimpje Pip krijgt grijze haren

‘Dit is leuk. Bloemenwinkel ‘de Krokodil’ bestaat 5 jaar. Daarom organiseren ze een wedstrijd. Wie de hoogste zonnebloem kweekt wint een stuntstep.’

‘Ik wil meedoen, ik wil meedoen.’ Joris rent rondjes om de tafel. Hij doet alsof hij stept. ‘Ik ga winnen, ik ga winnen... Mijn zonnebloem wordt wel honderd miljoen duizend tien meter hoog.’

‘Die van mij wordt nog veel hoger dan die van jou. Hij wordt zo hoog dat ik ermee naar de maan kan klimmen. Dan win ik de step. Lekker puh.’ Lotte steekt haar tong uit.

Met gebalde vuisten gaat Joris gaat vlak voor haar staan.

‘Dat kan helemaal niet. En jij weet niet eens hoever het is naar de maan.’

‘Dat weet ik best. Het is wel tweehonderd miljoen zeshonderdduizend negentig kilometer.’

‘Tot de maan kan niet,’ lacht opa, ‘maar zo hoog moet kunnen...’ Hij pakt Lotte onder de armen en zet haar met een reuzenzwaai op zijn schouders. Ze kan bijna met haar handen het plafond aanraken.

‘Kan onze zonnebloem écht zo hoog worden?’ vraagt Joris.

‘Proberen kan altijd,’ zegt oma ‘en is ook nog eens leuk. Als jullie potjes zoeken, haal ik zonnebloempitten.’

Ze trekt haar klompen aan en stapt de deur uit. Maar waarom loopt ze de tuin in. Daar is toch geen winkel? Lotte wordt er een beetje ongeduldig van en gooit het raam met een grote zwaai open.

‘Oma, je zou toch zonnebloempitten halen?’

‘Wat denken jullie dan dat ik aan het doen ben?’

Ze loopt met grote passen verder.

Nu snappen ze er helemaal niks meer van.

‘Kom op jongens, jassen aan. We gaan kijken wat oma van plan is.’

Op hun tenen lopen ze achter haar aan en verstoppen zich achter een boom.

‘Aha, gelukkig is nog niet alles opgegeten. Even kijken of er van die mooie zonnebloempitten tussen het vogelvoer zitten.’

Terwijl oma zoekt kijkt Pimpje Pip wat er gebeurt. Hij vindt het hélemaal níét leuk dat ze zonnebloempitten pakt. Die zijn juist zo lekker. Hij klemt zijn pootjes om een takje en spert zijn snavel wagenwijd open.

‘Omá Túntsje, wat doe je met mijn zonnebloempitten?!’

‘Doe eens rustig. Je hoeft niet zo te schreeuwen. Samen spelen, samen delen.’

Daar heeft ze wel een beetje gelijk in, denkt Pimpje, maar dan moet ze ook met mij delen. Anders is het niet eerlijk.

Ineens krijgt hij een goed idee, neemt een aanloopje en springt bij oma op de arm. Die maakt een sprongetje van schrik en laat het bakje met de zonnebloempitten bijna vallen.

‘Pímpje Pip, hou daarmee op. Ik vind het niet leuk wat je doet. Er liggen zoveel zonnebloempitten. Als je die allemaal alleen opeet word je misselijk en krijg je pijn in je buik.’

Maar Pimpje Pip wil helemaal geen zonnebloempitten hebben. Hij heeft gezien dat oma mooi, zacht haar heeft.

Hij kan dat goed gebruiken voor het nest dat hij aan het bouwen is met Piepje Pip. Hij trekt, voor ze het in de gaten heeft, heel hard aan haar haren.

‘Aaaaauu’ gilt oma, ‘laat los vervelende Pimpje Pip, dat doet zeer.’ De tranen springen haar in de ogen.

‘Sorry, ik wilde je geen pijn doen. Maar als ik met jou moet delen moet je ook met mij delen. Samen spelen, samen delen. En jij hebt meer dan genoeg grijze haren.’

‘Hihi, dat is waar.’

Oma trekt nog wat haren uit haar hoofd en geeft die aan Pimpje.

‘Alsjeblieft, maak er maar mooi nestje van en de groetjes aan Piepje.’